

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/126/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6813010061
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alojz Palaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2013:6813010061.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, na verejnom zasadnutí dňa 18. decembra 2013, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alojza Palaja a sudcov JUDr. Jozefa Ryanta a JUDr. Slavoja Sendeckého, prejednal odvolanie obžalovaného B. U., proti rozsudku Okresného súdu Revúca z 30.09.2013, sp.zn. 2T 9/2013 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného B. U. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uznal za vinného obžalovaného B. U. v bode 1/ rozsudku zo zločinu obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a v bode 2/ zo spolupáchateľstva prečinu kupliarstva podľa § 367 ods. 1 Tr. zák. tiež formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1/ v presne nezistený deň v jarných mesiacoch, zrejme koncom mesiaca apríl 2008 prišiel do obce A. R., v okrese A., kde presvedčil O. R., nar. XX. G. XXXX, trvalým bydliskom v A. č. XX, v okrese A., aby išla pracovať za bližšie neurčených pracovných podmienok ako čašníčka a spoločníčka do baru, ktorého oficiálnym prevádzkovateľom bol jeho bratranec G. U., nar. X. E. XXXX v A. v Macedónskej republike, hoci vedel, že jej tam bude neskôr ponúknuté aj to, aby poskytovala sexuálne služby iným mužom za peniaze, následne ju v presne nezistený deň previezol spolu s neznámym menom C., ktorý bol rómskeho pôvodu a G. R. do baru Paris v meste Slovenska Bistrica v Slovinskej republike, pričom po príchode do vyššie uvedeného baru ju predstavil osobám B. U., G. U., U. U. a R. U., ktorí ich bližšie oboznámili s prácou v bare, kde ich odmena mala pozostávať z podielu na predaji nápojov zákazníkom, kde väčšiu časť si ponechávali prevádzkovatelia baru, podpísala neznámu pracovnú zmluvu, zo začiatku sedávala so zákazníkmi a pila s nimi nápoje a asi po mesiaci presvedčania od obvineného, U. U. a B. U., vidiac aj vyššie zárobky ostatných žien začala chodiť so zákazníkmi na izby, kde poskytovala sexuálne služby, pričom za polhodinu zinkasovala 50,- Eur a za hodinu 80,- Eur, ktoré odovzdala čašníčkam, ktoré tieto odovzdali G. U. a obvinenému a tieto potom peniaze rozdelili tak, že im z 50,- Eur dali 20,- Eur a z 80,- Eur im dali 35,- Eur a ostatné peniaze s medzi sebou neznámym spôsobom rozdelili a zároveň, keď nechceli chodiť na izby, tak im hrozil U. U. a B. U. pokutami, čím takto za poskytnutie 30 až 50 služieb zarobila do februára 2009 najmenej 1.500,- Eur,

2/ v období od júla roku 2008 po tom, čo K. G., nar. XX. W. XXXX, trvalým bydliskom v A. M. č. XX, v okrese A., priviezol U. U. do baru Paris v meste Slovenska Bistrica v Slovinskej republike, ktorého oficiálnym prevádzkovateľom bol jeho bratranec G. U., nar. X. E. XXXX v A. v Macedónskej republike, až do októbra 2008, keď z baru dobrovoľne odišla, kde na základe svojho rozhodnutia dobrovoľne poskytovala sexuálne služby, o podmienkach ktorých bola oboznámená nezistenou osobou z okruhu osôb obvineného, G. U., B. U., U. U. a R. U., kde za poskytnuté sexuálne služby za polhodinu zinkasovala 50,- Eur a za hodinu 80,- Eur, ktoré odovzdala čašníčkam, ktoré tieto odovzdali obvinenému, G. U., B. U. a U. U. a tieto potom peniaze rozdelili tak, že jej z 50,- Eur dali 20,- Eur a z 80,- Eur jej dali 35,- Eur, čím za

uvedené obdobie zarobila pre seba od 7.500,- Eur do 8.000,- Eur pre obvineného, G. U., B. U., U. U. a R. U., ktorí si ostatné peniaze medzi sebou neznámym spôsobom rozdelili od 11.250,- Eur do 12.000,- Eur.

Za to bol odsúdený podľa § 179 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. § 41 ods. 2 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere štyroch rokov a podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. pre výkon trestu odňatia slobody bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktorým sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku a oslobodenia spod obžaloby, pretože z tejto trestnej činnosti sa necíti byť vinným, alternatívne navrhol zrušiť napadnutý výrok o vine a treste a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Svoje odvolanie odôvodnil v podstate tým, že súd prvého stupňa ho uznal za vinného na nepresvedčivom skutkovom základe, resp. dôkaznej situácii, poukazujúc na nezrovnalosti vo výpovediach poškodenej O. R. v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní vo vzťahu k času odchodu do Slovinska. Taktiež nie je pravdou, že by ju bol oklamal pred odchodom, sama vo svojej výpovedi pred súdom 20.05.2013 potvrdila, že po príchode do Slovinska naozaj vykonávala prisľúbenú prácu barmanky, resp. spoločníčky a nebola do ničoho obžalovaným iného nútená ani presvedčaná. V tejto súvislosti poukázal aj na výpoveď svedkyne M. Q., ktorá celú dobu pobytu v Slovinsku vykonávala prácu čašníčky a ktorá potvrdila, že prostitúciu nevykonávala. Skutočnosť, že sa poškodená R. dodatočne sama bez presvedčenia presvedčila vykonávať prostitúciu, nemôže odôvodňovať prvostupňovým súdom prijatý záver, že s použitím podvodného konania a ľsti zlákal a podviedol a odovzdal poškodenú R. hoci aj s jej súhlasom na účely jej prostitúcie.

Pri druhom skutku súd vychádzal zo zaujatej výpovede svedkyne M. Q., ktorá uviedla negatívny vzťah k nemu. Poukazuje pritom na výpoveď O. R., ktorá potom, ako sa rozhodla vykonávať prostitúciu, túto teda sama vykonávala a vo výpovedi pred súdom prvého stupňa 20.05.2013 uviedla, že mu žiadne peniaze nedával a ani nevidel, že by mu čašníčka dávala peniaze. Preto považuje výpoveď svedkyne Q. za nelogickú, zaujatú a rozporuplnú spolu s nepresvedčivými a spornými výpoveďami svedkýň, ktoré nemôžu byť spôsobilé na dostatočné preukázanie tohto konania ako je uvedený v rozsudku.

Pokiaľ on sám uviedol, že v bare Paris v Slovenskej Bistrici bola vykonávaná prostitúcia, tak je to pravdou, ale túto vykonávali dievčatá dobrovoľne, na základe ich vlastného rozhodnutia, pričom ním neboli do ničoho nútené, ani presvedčané a mohli kedykoľvek bezprostredne po príchode odísť, čo niektoré aj využili. Svedkyne sa opakovane do Slovinska vracali a keď sa rozhodli nevrátiť, neboli žiadnym spôsobom ovplyvňované. On mal svoju prácu, predával a varil zmrzlinu a v budove baru sa zdržiaval len vo večerných hodinách, pretože v tej budove býval. Nie je vlastníkom ani zamestnancom baru.

Krajský súd na základe odvolania obžalovaného preskúmal v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku a konanie rozsudku predchádzajúce, pritom zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazné prostriedky v záujme ustálenia skutočného stavu veci, a to pri plnom rešpektovaní základných zásad trestného konania pri vykonávaní dôkazov. V dôvodovej časti v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. por. vysvetlil, ktoré skutočnosti mal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové a právne závery a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov jednotlivo i v ich súhrne v zmysle ust. § 2 ods. 12 Tr. por.

Po zhodnotení tejto dôkaznej situácie odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa hodnotil dôkazy logicky, na základe zásad správneho myslenia a vnútorného presvedčenia, na poslednom hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie len v okrajovej miere s opakovaním predchádzajúcich dôkazov, keď vychádzal z predchádzajúceho názoru súdu odvolacieho, ku vzťahu k rozsudku súdu prvého stupňa z 20.05.2013, ktorý bol odvolacím súdom zrušený uznesením z 26.06.2013 a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie. V tomto prípade vytkol odvolací súd súdu prvého stupňa hlavne nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku z pohľadu skutkových, právnych, ale predovšetkým záverov ohľadom ukladaného trestu, v tomto smere odvolací súd nemal právomoc

nahrádzať činnosť prvostupňového súdu, a preto vrátil súdu prvého stupňa z týchto dôvodov vec na odstránenie hlavne procesnoprávných, ale aj hmotnoprávných pochybení.

Vzhľadom k tomu, že v predchádzajúcom uznesení odvolací súd vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu, ako aj právnym vetám vyslovil svoj názor o zákonnosti tejto časti rozsudku, keď nemal pochybnosti o tom, že obžalovaný sa dopustil obidvoch skutkov tak, ako ich ustálil súd prvého stupňa v už zrušenom rozsudku, nemal odvolací súd dôvod meniť svoj názor, pretože k zásadným zmenám v dôkaznej situácii oproti predchádzajúcej dôkaznej situácii nedošlo a aspoň nie v tom smere, že by boli produkované dôkazy, ktoré by vyznievali v prospech obžalovaného, no mohli mať pozitívny vplyv, vyznievajúci v prospech obvineného.

Vzhľadom k tomu, že súd prvého stupňa dostatočne obsiahlo a zrozumiteľne v napadnutom rozsudku vysvetlil, ktoré dôkazy bral v úvahu, vysporiadal sa aj so spomínanými rozpormi vo výpovediach svedkýň, ktoré odvolací súd nepovažuje z hľadiska skutkového znenia za podstatné a vyznievajúce v prospech obžalovaného, odvolací súd sa pripája k takémuto hodnoteniu dôkazu a záverom ohľadom skutkových zistení a právneho posúdenia predmetných skutkov.

Obžalovaný v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli známe súdu už z predchádzajúceho dokazovania, len žiadal opätovne prehodnotiť dôkazy ako v rámci svojej obhajoby, v rámci celého dokazovania, pritom odvolací súd nemá dôvod meniť svoj názor a názor súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku vo všetkých výrokových častiach prevzal a v ďalšom na ne iba poukazuje.

Je nesporné, že obžalovaný sa svojím konaním naplnil ku skutkovej podstate jedného zločinu a jedného prečinu podľa § 179 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. v bode 1/ rozsudku a v bode 2/ rozsudku prečinu kupliarstva podľa § 367 ods. 1 Tr. zák., formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., v obidvoch prípadoch ide o úmyselné trestné činy, teda úmyselný zločin a úmyselný prečin, hlavne treba prihliadnúť na rozšírenosť a závažnosť trestnej činnosti, pokiaľ ide o predmetný zločin Európskej únie a na území Slovenskej republiky, pritom nemožno prehliadnúť ani postoj obžalovaného, ktorý vo svojom konaní aj v tej časti, kde sa sám priznáva k určitej forme konania v zmysle skutkových zistení nevidí žiadnu zľú alebo protizákonnú činnosť, skôr považuje takúto formu zárobku, resp. získavania pracovníčok do baru svojich príbuzných za určitú rodinnú tradíciu a normálnu záležitosť, čo však nie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky a záujmami z pohľadu šírenia prostitúcie, resp. lákania žien na území SR do zahraničia a ich prevozu v záujme, aby takúto nemorálnu a spoločensky odsúdeniahodnú činnosť vykonávali, keď aj na území iného štátu Európskej únie alebo kdekoľvek v zahraničí.

Odvolací súd nezistil pochybenie ani vo výroku o treste napadnutého rozsudku, pretože súd prvého stupňa pri rozhodovaní o jeho druhu a výmere prihliadol na všetky významné skutočnosti, majúce vplyv na rozhodnutie o druhu a výmere trestu, a to v zmysle ust. § 34 ods. 1, 4 Tr. zák., pritom prihliadol aj na priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ktoré boli v rovnováhe, tiež na skutočnosť, že trest bol ukladaný ako úhrnný, a to v trestnej sadzbe podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. vo zvýšenej trestnej sadzbe na hornej hranici o jednu tretinu, pretože obžalovaný sa dopustil dvoma skutkami zločinu, prečinu, pritom napriek tomu bol obžalovanému uložený trest na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, keď iný druh trestu alebo v inej výmere neprichádzal v tomto konkrétnom prípade v úvahu.

Odsúdený bol v zmysle zákonných dôvodov zaradený pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch nebol vo výkone trestu odňatia slobody pre iný úmyselný trestný čin, resp. nebol ani doteraz odsúdený na území SR.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd nezistil v napadnutom rozsudku žiadne pochybenie, ani v konaní, ktoré mu predchádzalo, odvolanie obžalovaného B. U. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.